

## [Lundberg.]

stemet med Valutaattester er der dog formentlig et Spring.

Men selv om der altsaa har været Enighed i Rigsdagen indtil nu, og forhaabentlig bliver det, inden vi har færdigbehandlet dette Lovforslag i Udvalget, er det jo tydeligt, at der drives en meget stærk Propaganda for en Kronenedskæring fra Dele af Landbruget, nemlig fra dem, som slutter sig til Landbrugernes Sammenslutning. Vi har endogsaa oplevet, at man fra Landbrugernes Sammenslutnings Side klart har hævdet, at Slagteri-Lockouten ikke skulde være noget Middel i en Lønkamp, men et politisk Vaaben, og Føreren erklærede officielt, at naar Regeringen faldt til Føje og makkede ret, vilde Lockouten blive hævet. Man ser altsaa, at Valutaproblemet ogsaa af Landbrugernes Sammenslutning kan bruges til direkte Aktion, til Forsøg paa at kvæle Regeringen i overfedede Svin, fremkalde et Brud, et Valg, altsaa ved udenomparlamentariske Midler tvinge en lovlig valgt Regering bort, men ganske vist samtidig lægge Strikken om egen Hals. For det er jo givet, at den Konflikt kunde Slagteriarbejderne nemt have taget det første halve Aars Tid, og Støtte et andet halvt Aars Tid fik de saamænd ogsaa nok, hvis der endelig skulde være Krig paa Kniven, om jeg saa maa sige. Det, der er det interessante ved det, er, at man fra visse Hold mener at kunne bruge saadanne udenomparlamentariske Midler, som endogsaa sætter Landets Eksport i Fare. Derfor er det yderligere af Vigtighed, at vi faar skabt Ro om Kronen, hvis det overhovedet er gørligt.

Men den Tendens, der her fremkommer, synes — det vil jeg gerne have Lov til at understrege — ogsaa at have faaet fat i visse konservative ansvarlige Politikere. En Mand som Landstingsmand Schovelin er i „Jyllandsposten“ den 13. April optraadt som Brandstifter. Han siger der, at

„det er Regeringens Mening, at Tvangsauktionerne aabenbart skal gaa deres uforstyrrede Gang over Landet, thi selv om man med særlig Eftertryk sætter an i Sønderjylland, hvortil man længe har haft et godt Øje, saa er der dog tydeligvis kun hermed gjort en Begyndelse“.

Det kan man vel kalde en Insinuation mod Regeringen: at den, oven i Købet med særlig Kærlighed, skulde forfølge de sønderjydske Landmænd. Men Hr. Schovelin siger videre:

„Fortvivlelsens Selvhjælp er et Middel, man i hvert Fald af og til i Historiens store Øjeblikke maa kunne ty til, navnlig

overfor en evneløs og uduelig Regering, hvis Brist paa Forstaaelse af Tidens Tarv og Trang just har skabt Fortvivlelsen“. Altsaa, dette at fjerne en Regering med Magt anser Hr. Schovelin ikke for noget, der ligger udenfor Rammerne af politisk Aktion, naar den Regering, der sidder, ikke passer i Krammet, og den gennemfører Foranstaltninger, som man finder uberettigede. Hr. Schovelin slutter med at sige i Anledning af Urolighederne i Sønderjylland, hvor Justitsministeren naturligvis maatte holde en vis Orden:

„Kunde vi maaske herefter komme ned paa Jorden igen og blive fri for al denne Tale om Lov og Ret“.

Det forekommer mig, at Landstingsmand Schovelin her har kvalificeret sig til Redaktør af Kommunistbladet uden Konkurrence. Maa vi ikke snart blive fri for al denne Tale om Lov og Ret, og kunde vi ikke komme ned paa Jorden igen — det tyder paa, at man fra visse Hold vil anlaa nye Toner og benytte Vanskelighederne til at fremme disse nye Metoder. Man ser jo ogsaa, at Næstformanden i Landbrugernes Sammenslutning er en tidligere Kommunist, og man ser, hvilket intimt Samarbejde der finder Sted i Sønderjylland, hvor man deler Rollerne saaledes, at Kommunisterne gaar frem og tager Kløene for Landbrugernes Sammenslutning, medens disse saa til Gengæld samler ind til en Ko til Kommunisterne. Der synes saaledes at være et udmærket Samarbejde i Gang blandt dem, der holder paa den direkte Aktion og de udenomparlamentariske Midler.

Jeg har villet benytte Lejligheden til at advare de Herrer. Jeg tror, at de, trods alt, endnu besiddende her i Landet skal være varsomme med at kræve Afskaffelse af Lov og Ret, skal være varsomme med at slaa fast, at i Fremtiden er udenomparlamentariske Midler berettigede, hvis der sidder en Regering, som ikke passer en. De bør huske, at selv om Landbrugerne har det ondt, er det dog saadan, at de, der endnu sidder ved deres Ejendomme, har Føden, men at der findes mere end hundredtusinde Arbejderhjem i Øjeblikket, hvor den paagældende Arbejder i og for sig ikke kan se, at han har noget at tabe ved at gaa over til at bruge andre Midler, fordi hans Hjem nu er kommet saa langt ned, at han ikke har noget at miste. Jeg tror derfor, man skal stikke Sværdet i Skeden i Tide, inden man fremprovokerer mere af samme Tønde. Selv om Forholdene er vanskelige, saa vanskelige, at Regeringen naturligvis ikke kan skaffe Rentabilitet i Landbruget